

PROČ JSEM SE NESTALA TANEČNICÍ

Neděle, 21 květen 2017

Podle vzoru – vzdání je dářitě, začala moje cesta za vzdáním po základce u ebním oborem „prodava smíeného zboží“ tehdy rozšířené JEDNOTY (na ekonomku má nevězali, nějak jim nelíbil má j prospěch).

Ulišt> bylo umístěno v zámku hraběte Štolberka v Kyjovicích, vesnice mezi Ostravou a Opavou (z Ostravy Poruby tam jezdila a dosud jezdí tramvaj; někdo si možná bude pamatovat, jak se srazila jednou s jinou protijedoucí, tak to je takhle trať).

S námi na ulišt> byli taky kluci a holky v oboru „kuchařšník“. Ve velkém hraběcím skleně byla vybudována tlocvična a v té kraloval uitel tlocviku, který nám mladým otevíral svět váně, nevěně ale i populární hudby a má tendenci nás naučit trochu se pohybovat po parketu. Nechodilo nás tam moc, jenom ti, kteří o tuhle áinnost a hudbu měli zájem. Pár kluků a holek, zvdavých, v patnácti vám patřím svět, pokud máte otevřenou mysl, áe. Všechno bylo tak nějak normální, dokud k nám nespádl z hotelové školy propadlík. Hroznej kluk, habán, pihovatý blonák, blonaté obočí i ásy (dneska bych áekla albín), a to jméno? Lojza Hammer, a hned mezi nás do tlocvičny a kamarád s uitem. Jenže stalo se, áe od té doby nosil na náše poslechovky a tanečky desky s country hudbou a pány s rokenrolem a americkéma vypalovačkama. Popadl moji kamarádku Renatu (přkná holka s přšákem, rozvíjejícíma se dvojkama a vosím pasem) a započal ji na parketu rvát do hlavy kroky a pohyby rokenrolu. Renáa byla přkná, ale dátevo. Já pihovatá a s vystrašenejma nulkama, jsem ho nezaujala, za to má zaujal Lojza, ani tak né jako kluk, ale ty jeho pohyby a kreace na parketu. A tak jsem vedle nich poskakovala, jak to uil Renáa, á jednoho dne v tanci pustil Renáa u a popadl za ruku má, a bylo to. To co jsme na parketu dokázali, nám mohl závidět kde kdo, a leckde jsme zazáili (na výročních scházích apod). Jednou za másíc škola pořádala taneáje, přivezli kluky z hornického ulišt>, pozvali hudbu a dáti bavte se. Tehdy nabírané nebo kolové sukň z taft rypsu, brokátu a hedvábí, spodničky a gumové vysoké pasy, pamatujete dámy? A matka švadlena (ne áe by šila pořád nové, ale umně přšivala), takáe pihovatá zrzka v kreacích, které mi holky záviděly a Lojza oceoval a někdy i sám navrhoval. Dál sice mordoval Renatu na parketu a líbal a objímal ji v koutech, ale když si chtěla zatancovat, nebo předvést, jak je king, popadl má a všichni ustupovali a zírali (nejen rokenrol, ale i skoňnou polku, twist, waltz a tehdy začínající „jive - dájv“ později „Holandsko“). Pak se mi podařilo jednoho z horníků uhranout a tak jsem mála tanečnice dalšího. Lojza mu taky pomoh s fintama a figurama a mohl se ulejt s uááku, jezdil za náma na tréninky. Skončil uáák, já okamžitě nastoupila na veřejnou ekonomku (tehdy veřejná byla 3 roky) a pondělí, stáeda a pátek jezdila do Frýdku do školy. Rok jsem prodávala a studovala, pak jsem přšila na áeditelství Jednoty jako korespondentka na obchodní oddělení. Protoáe jsem slušná stenografovala, byla jsem uznávaná a vyhledávaná pro zápisy rázných schází, porad atd. V té době byla oslava MDÁ½ opravdu velkou slávou. Hudba hrála, pánové se mohli přšikurtována k pupíku některého námstka, to má nebralo. Áe je se tam objevil mladík, který do Jednoty nepatřil, ale do vsi, ve které oslava byla. Jak se to semlelo nevím, ale začali jsme spolu tancovat a páni, kam se Lojza hrabal! Byl to tanečník z Místeckého tanečního klubu, jeho partnerka si zlomila nohu a mála přšed sebou šest neděl sádra a pak pár neděl rehabilitace, né se vrátí na parket. Doma se nudil, tak zašel do hospody, a co ho popošouplo ke mně, uá ani nevím, ale šla jsem do toho. A tak kromě školy jsem začala tancovat, teda nacvičovat, protoáe oni byli klub (a ješt> existují) ve skupinovém tanci. Bylo to náročné, ale nádherné. Dokonce jsem absolvovala jedno vystoupení v nádherných šatech klasických tanců. A přšesně po roce, v téáe době, kdy se zrakvila jeho partnerka, jsem já přši rozvíčce nějak nešikovně na nohu a náštípla jsem si holenní kost. A tím skončila moje taneční kariéra.

Ale díky tanci, jsem se vzápětí seznámila se svým mužem, který byl v Dobré u Frýdku na vojně a útvar (PTP) tam nejen opravoval trať do Áeského Tšina, ale i pořádal odpolední áaje. Chodil sice tancovat ke stolu pro kamarádku, líbila se mu, i když v tanci neoslávala. Nakonec kamarádka přšedáasně odešla a jak se přšihnal k náš stolu, tak holt vzal za vděk zrzkou, která tam zbyla, a bylo vymalováno. On, taky skvělý tanečník, mi přši tanci áekl „sléno víte, áe kdo se shodne v tanci, ten se shodne v posteli?“. Facku nedostal jenom proto, áe začal hrát a tak má popad za ruce a tančilo se. Druhý den jsem jen potvrdila, áe jeho výběr partnerky pro áívot je správný, proto jsme se všichni sešili u áeky, kluci přšinesli vojenské nafukovací matrace a já, na rozdíl od svých kamarádek, neplavala s hlavou nad vodou, jako paní radová, ale zapojila jsem se do boje o matraci, bez ohledu na to, jestli jsem nad vodou, nebo pod ní. Začala jsem studiem; ale skončila ve třetím semestru ekonomky, uá se mi dál nechť

K napsání těchto vzpomínek mě inspirovaly dívky a mladé dámy, které v současnosti začaly zase nosit nabírané šaty a sukně, jako jsme nosily my, akorát je mají kapku kratší. Nestala jsem se tanečnicí, ale celkem hezky jsem protančila životem, ovšem teď už mi dochází dech a síly … ZDENA